

[Poul Møller.]

at bl. a. familier med en skattepligtig indtægt på over 12 000 kr. skulle fratages deres børnetilskud. Jeg må give det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard fuldstændig ret i, at familieguppen med skattepligtig indkomst på fra 12 000 til 16 000 kr., lige over sygekassegrænsen, ikke er velhavere og ikke vil kunne forstå, at samtidig med at brød- og mæketilskuddet falder bort, skal også deres børnetilskud forsvinde.

Til det ærede medlem hr. H. C. Hansen skal jeg sige, hvad jeg nævnte ved første behandling, at vi har udtalt os om skatteøgningen her i landet under denne regering i vort valgmanifest, som jeg citerede før, og deri sagde vi: vi kan ikke love, at befolkningen skal fritages for byrder, men vi kan love, at byrderne og ofrene ikke vil blive forgæves. Hele denne skatteøgning har været sådan, at bruttonationalproduktet i 1949, altså summen af vort arbejde, var 19,2 milliarder, og beskatningen for 1949-50 var 2,7 milliarder, d. v. s. 14 pct. af produktet, og det var altså statsbeskatningen; det er den eneste beskatning, den høje regering kan have ansvaret for. Men i 1952 var bruttonationalproduktet 26,8 milliarder, og beskatningen for 1952-53 var 3½ milliard, altså 13 pct. Der har altså snarere været en faldende tendens i beskatningen; der har i hvert fald ikke, som det ærede medlem hr. H. C. Hansen søgte at give indtryk af, været denne voldsomme stigning i beskatningen i forhold til den merproduktion, der har fundet sted.

Det ærede medlem hr. H. C. Hansen sagde, at vi under valgkampagnen havde hævdet, at prisstigningerne kunne forsvinde, hvis man fældede regeringen Hedtoft. Må jeg nu minde om, at valgkampagnen fandt sted i august 1950, så at vi dengang endnu ikke havde mærket de prisstigninger, der var en følge af Koreakrigens udbrud. Koreakrigen brød ud den 26. juni 1950, 4 uger før valgkampagnen, og ingen vil vel tro, at prisstigningerne skulle komme allerede 4 uger efter. Det var en indenlandsk prisstigning, som vi dengang talte om, og som var bestemt af andre faktorer end den vældige oprustning, der kom i kølsporet af Koreakrigen, og som satte ind i løbet af efteråret og vinteren 1950-51.

Jeg skal gerne beklage, at jeg har fortalt mig i første omgang og sagt, at socialdemokratiet aldrig havde foreslået skattelettelser.

Det har de gjort i 1949, men kun for en vis del af befolkningen. Det ærede medlem hr. H. C. Hansens forslag af 1949 gik ud på, at der ganske vist skulle gives en ret betydelig skattelettelse nedefter, men at man til gengæld skulle forhøje skatterne for personer med over 20 000 kr.s skattepligtig indkomst, således at man for en vis befolkningsgruppe ville forstærke skattetrykket. Det fik oppositonspartierne fjernet fra forslaget, og jeg har derfor ret i, at det i hvert fald er første gang, vi ser socialdemokratiet på denne vis prøve på at foreslå en større skattelettelse, end finansministeren finder forsvarlig. Det er en ny socialdemokratisk politik, og jeg tror kun, det er udtryk for, at socialdemokratiet i så mange andre henseender går ganske nøgent ud til denne valgkampagne.

Bertel Dahlgaard: Jeg har egentlig indtryk af, at vi alle nu har haft lejlighed til at klarlægge vore synspunkter, og jeg kan ikke tænke mig, at der er megen grund til gentagelse. Nu synes jeg, man skulle lade vælgerne vurdere disse synspunkter. Derfor skal jeg kun gøre ganske enkelte bemærkninger, som er provokeret frem af udtalelser fra anden side.

Jeg kan selvfølgelig ikke gå ind på alle de betragtninger, som det ærede medlem hr. Oluf Pedersen fremsatte; ærede medlemmer vil forstå, at den mulighed ikke er tilstede. Jeg tænker med rædsel på alle disse forhandlinger, det ærede medlem omtalte, hvor han gav tilsagn om noget den ene dag og trak tilsagnet tilbage den næste dag ... (Oluf Pedersen: Nej!) ... og hvor toppunktet af forvirring nåedes i et omfang, jeg ikke før har oplevet her i rigsdagen. Ingen vil modsige mig, når jeg siger, at det også her i tinget er meget svært at følge det ærede medlems tankegang — hvis man kan kalde det sådan. Men når det ærede medlem går så vidt, at han vil fremstille sig selv som repræsentant for et parti, der har modvirket en høj rente, tror jeg, den højtærede finansminister vil give mig ret i, at det standpunkt, retsforbundet indtog under forhandlingerne for snart to år siden, var et standpunkt, som, hvis det var blevet ført ud i livet, ville have fremkaldt en højere rente end vel nogensinde tidligere i landets historie. Retsforbundets synspunkt var nemlig dette, at man skulle påbyde nationalbanken alene at sikre valutaen, og hvilke